

ΜΙΑΣΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Απεριόριστη αγάπη και προσφορά προς τον πλησίον

Η αληθινή αγάπη είναι αγάπη χωρίς όρια, είναι πέρα από ανθρώπινες διαιρέσεις και αντιπαλότητες. Είναι βασικό γνώρισμα της άγιας ζωής. Νικά το μίσος και την κακία. Ξεπερνά τις προσωπικές πικρίες και απλώνεται σε όλη την ανθρωπότητα, χωρίς σκοπιμότητες και υστεροβουλίες. Αυτό μας δίδαξε ο Ιησούς και αυτό οφείλουμε να κάνουμε κι εμείς: να μεριμνάμε, να φροντίζουμε και να «προσέχουμε» τους αδελφούς μας. Και μην ξεχνάμε ποτέ πως αδελφός μας είναι ο κάθε άνθρωπος.

Κάποια μέρα ένας από τους γραμματείς πλησίασε και ρώτησε τον Ιησού: «Ποια είναι η σπουδαιότερη απ' όλες τις εντολές;». Του αποκρίθηκε ο Ιησούς: «Η πρώτη και σπουδαιότερη εντολή είναι: «Άκου Ισραήλ: ο Κύριος ο Θεός μας είναι ένας και μοναδικός Κύριος». Και «να αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου μ' όλη την καρδιά σου και μ' όλη την ψυχή σου και μ' όλο τον νου σου και μ' όλη τη δύναμή σου». Αυτή είναι η πρώτη εντολή.

Δεύτερη όμοια είναι αυτή: **«Να αγαπάς τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου. Δεν υπάρχει άλλη εντολή μεγαλύτερη απ' αυτές».**

(Μάρκος 12, 28-31)

Με τις λέξεις του Αποστόλου Παύλου

«Άλλωστε όλος ο νόμος συνοψίζεται σε μία φράση, στο ν' αγαπήσεις τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου». (Προς Γαλάτας 5, 14)

«Μην αφήνετε κανένα χρέος σε κανένα, εκτός βέβαια από την αγάπη που οφείλετε πάντοτε ο ένας στον άλλο. **Όποιος αγαπάει τον άλλο έχει τηρήσει το σύνολο των εντολών του Θεού».** (Προς Ρωμαίους 13, 81)

Μια σύγχρονη ιστορία αγάπης... αληθινή

Ο Χουσεΐν Σβαΐχ είναι Σύρος πρόσφυγας 18 ετών. Μεταφέρει τον 7χρονο ξάδελφό του Σαϊλ-φουαλάχ από όταν ξεκίνησαν το ταξίδι της προσφυγιάς από τη Δαμασκό. «Τα πόδια του ξαδέλφου μου είναι σπασμένα και πρέπει να τον μεταφέρω για μεγάλες αποστάσεις, είμαι τόσο κουρασμένος και δεν έχω ιδέα πού πηγαίνουμε» είπε ο Χουσεΐν στον φωτογράφο του Associated Press Muhammed Muheisen. (Η φωτογραφία τραβήχτηκε στις 11 Σεπτεμβρίου 2016 στα ουγγρικά σύνορα).

Άλλη μια σύγχρονη ιστορία αγάπης... από τη λογοτεχνία

Ο Κωνσταντής

Μόλις το φανάρι γινόταν πράσινο και τ' αυτοκίνητα χιμούσαν, το παιδί έτρεχε στον κάθετο δρόμο. Πλησίαζε το τζάμι του οδηγού με τηνπραμάτεια στα χέρια του, χαρτομάντιλα, σαπούνια, στυλό. Η κυρία Δέσποινα δεν μπορούσε να διακρίνει τι πουλούσε το παιδί. Η απόσταση από τη διασταύρωση των φαναριών ως το ισόγειο διαμέρισμά της ήταν αρκετή. Μερικοί οδηγοί άνοιγαν το παράθυρο και του 'διναν το καπιτί τους κι αμέσως, έκλειναν το τζάμι βιαστικά, για να γλιτώσουν από την ενοχλητική παρουσία του αγοριού παρά για ν' αποφύγουν τη σιγανή βροχή που έπεφτε από το πρωί.

Το παιδί κοιτούσε λαίμαργα τις σακούλες των σούπερ μάρκετ στα πίσω καθίσματα, τα κουτιά με τα παιχνίδια, τα κόκκινα βελουδένια αβγά, τα σοκολατένια λαγουδάκια κι αυτό το βλέμμα προξενούσε αμηχανία και δυσαρέσκεια στους οδηγούς.

Μεγάλο Σάββατο, κρύο και βροχερό, κι η κυρία Δέσποινα ξεχνούσε τη μοναξιά της κοιτώντας την κίνηση του δρόμου. Το αγόρι ήταν καινούριο στην πιάτσα των φαναριών, ως χθες ζητιάνευαν τσιγγάνες με μωρά στην αγκαλιά. Ξανθούλικο και λιγνό, φορούσε μπλουζάκι καλοκαιρινό. Θα ήταν σίγουρα, κοντά στα δώδεκα.

Βράδιασε, άναψαν τα φώτα, το κρύο κι η βροχή δυνάμωσαν. Αραίωσε κι η κίνηση στους δρόμους. Το αγόρι μάζεψε τηνπραμάτεια του και πήρε την οδό Αγίου Δημητρίου. Όταν έφτασε στον αριθμό 12 χώθηκε στην είσοδο της πολυκατοικίας για να προφυλαχτεί από τη δυνατή βροχή.

Η κυρία Δέσποινα άνοιξε την πόρτα του ισόγειου και είδε το αγόρι να κάθεται στα σκαλιά. Μετρούσε την είσπραξη της μέρας. Η καρδιά της λαχτάρησε. Το παιδί ήταν ίδιος ο Αντωνάκης, ο εγγονός της. Είχε τα ίδια ξανθά μαλλιά, τα ίδια καταγάλανα μάτια. Μόνο το πρόσωπό του ήταν αδύνατο και κακοπαθημένο. Μόνο του Αντωνάκη δεν του έλειπε τίποτα εκεί πέρα στην πλούσια Βαλτιμόρη που ζούσε με τους γονείς του. Έλα μέσα να ζεσταθείς του είπε η γυναίκα.

Άνοιξε η κυρία Δέσποινα την ντουλάπα και βρήκε εσώρουχα, μια αθλητική φόρμα, παπούτσια. Ο Αντωνάκης σε κάθε ταξίδι άφηνε στο σπίτι της γιαγιάς όσα ρούχα δεν χωρούσαν στις βαλίτσες του. Ύστερα, η γυναίκα έφερε στο τραπέζι ψωμί, χαλβά, ελιές, ταραμοσαλάτα, φρούτα.

Ο Κωνσταντής, αφού πλύθηκε, ντύθηκε, κάθισε στο τραπέζι και δεν άφησε ούτε ψίχουλο. Χορτασμένος και ζεσταμένος βολεύτηκε στον καναπέ, μπροστά στην ανοιχτή τηλεόραση. Νανουρισμένος από τη μουσική έγερσε στα μαξιλάρια και τον πήρε ο ύπνος.

Σε λίγο χτύπησε η καμπάνα της εκκλησίας. Η κυρία Δέσποινα πήρε τη λαμπάδα της κι έκλεισε πίσω της την πόρτα σιγανά για να μην ξυπνήσει τον Κωνσταντή. Η βροχή είχε σταματήσει, το φεγγάρι, ασημένιο, κυνηγιόταν με τα σύννεφα στον ουρανό.

— Χριστός Ανέστη..., έψαλε ο παπάς κι η κυρία Δέσποινα για πρώτη φορά δεν κάθισε ως το τέλος της λειτουργίας. Βιαζόταν να γυρίσει σπίτι της, να τσουγκρίσει τα κόκκινα αυγά με τον Κωνσταντή, να φάνε μαζί τη μαγειρίτσα...

Α. Ψαραύτη, Η εκδίκηση των μανιταριών, Άγκυρα, (διασκευή)

- Τι σκέφτομαι και τι νιώθω διαβάζοντας αυτές τις δύο ιστορίες αγάπης;
- Τι είναι για εμένα αγάπη; Σκέφτομαι και γράφω παραδείγματα και εμπειρίες αγάπης που μου έχουν μείνει αξέχαστα. Τι κοινό έχουν αυτά τα βιώματα;
- Ακούω το τραγούδι: «**Είναι η αγάπη**» (Ερμηνεία: Ελεωνόρα Ζουγανέλη, μουσική: Μίνως Μάτσας, στίχοι: Victoria Hislop, Μίνως Μάτσας)
https://www.youtube.com/watch?v=UCQj8dI56_8
- Ακούω το τραγούδι: «**Να με προσέχεις**» (Ερμηνεία: Ν. Πορτοκάλου, Ε. Τσαλιγοπούλου, στίχοι - μουσική: Νίκος Πορτοκάλου)
<https://www.youtube.com/watch?v=2GHBtKQ32bw>

Ο Θεός είναι αγάπη!

Στην Καινή Διαθήκη αυτός είναι ο μοναδικός ορισμός που δίνεται για τον Θεό. **Ο Θεός είναι αγάπη!**

Για να το νιώσουμε αυτό και να αισθανθούμε έτσι την παρουσία του Χριστού στη ζωή μας, χρειάζεται, όπως μας λέει ο θεολόγος και ευαγγελιστής Ιωάννης, να αγαπήσουμε το διπλανό μας, τον συνάνθρωπό μας, όπως αγάπησε ο Θεός τον κόσμο: *αγνά, ανιδιοτελώς, θυσιαστικά*. Όταν θυσιάσουμε κάτι από τον εαυτό μας για την αγάπη του αδελφού μας, όπως ο Χριστός θυσίασε τη ζωή Του για τη δική μας αγάπη, τότε ο ίδιος ο Κύριος έρχεται και κατοικεί μέσα μας. Τότε πια παύει κάθε φόβος και ζούμε ενωμένοι με τον Θεό της αγάπης.

Από την Καινή Διαθήκη: Αποσπάσματα από την Α' Επιστολή του Ιωάννου (δ' 7-21)

«Αγαπητοί μου, ας αγαπάμε ο ένας τον άλλο, γιατί η αγάπη προέρχεται από τον Θεό. Όποιος αγαπάει δείχνει ότι έχει αναγεννηθεί από τον Θεό και ότι γνωρίζει τον Θεό. Όποιος δεν αγαπάει δεν γνώρισε τον Θεό, γιατί ο Θεός είναι αγάπη.

Έτσι αποδείχτηκε η αγάπη του Θεού για μας: Απέστειλε τον Υιό Του τον μονογενή στον κόσμο για να μας χαρίσει τη νέα ζωή, αν ενωθούμε μ' Αυτόν... μας αγάπησε και έστειλε τον Υιό Του, που θυσιάστηκε για να μας ελευθερώσει από τις αμαρτίες μας. Αν ο Θεός, αγαπητοί μου, έτσι μας αγάπησε, οφείλουμε κι εμείς ν' αγαπάμε ο ένας τον άλλο.

Κανένας δεν αξιώθηκε ποτέ ως τώρα να δει τον Θεό· αγαπάμε ο ένας τον άλλο, είμαστε σε κοινωνία με τον Θεό, και η αγάπη Του μέσα μας έχει ολοκληρωθεί. Ο Θεός είναι αγάπη· κι όποιος ζει μέσα στην αγάπη ζει μέσα στον Θεό, κι ο Θεός μέσα σ' αυτόν.

Όποιος αγαπάει δεν φοβάται. Η τέλεια αγάπη διώχνει τον φόβο. Γιατί ο φόβος σχετίζεται με την τιμωρία κι όποιος φοβάται την τιμωρία, δείχνει πως δεν έχει φτάσει στην τέλεια αγάπη.

Αν κάποιος πει «αγαπώ τον Θεό», μισεί όμως τον αδερφό του, είναι ψεύτης. Γιατί, πραγματικά, αυτός που δεν αγαπάει τον αδερφό του, τον οποίο βλέπει, πώς μπορεί να αγαπάει τον Θεό, τον οποίο δεν βλέπει; Αυτήν την εντολή μάς έδωσε ο Χριστός: *Όποιος αγαπάει τον Θεό πρέπει ν' αγαπάει και τον αδερφό του.*»

➤ Σχολιάζω κάτι που με εντυπωσίασε.

Νικηφόρος Βρεττάκος (1912-1991)

Ο ποιητής της αγάπης και της ειρήνης

Ο άνθρωπος που πίστευε πως μέσα από την αγάπη και την ομόνοια μπορούμε να καταφέρουμε τα πάντα και να ξεπεράσουμε κάθε εμπόδιο, να φτιάξουμε έναν καλύτερο κόσμο... Ένας τρυφερός κι ευαίσθητος ποιητής, ένας

αφοσιωμένος αγωνιστής της δημοκρατίας και της εθνικής ανεξαρτησίας. Η ποίησή του ενδιαφέρεται για τον άνθρωπο, για την αγάπη, τον πόνο, τη θλίψη, τη χαρά, την ελευθερία.

Το υψηλότερο σημείο του κόσμου, είναι κείνο που μπορεί να διακρίνει κανείς τον άνθρωπο σαν υπέρτατη έννοια και το πρόβλημά του σαν το μέγιστο πρόβλημα. Από το πλησίασμα λοιπόν του ανθρώπου, από το πλησίασμα του προσώπου σου πάνω στο πρόσωπο του άλλου ανθρώπου, από το βύθισμα των δικών σου χαρακτηριστικών μέσα στα δικά του χαρακτηριστικά, από την αποκάλυψη που σου δίνει η βαθύτερη παρατήρηση, αρχίζει η αγάπη.

Την κατανόηση λοιπόν του ανθρώπινου δράματος, χωρίς όρια μέσα στον κόσμο, αυτό είναι που ονομάζω αγάπη.

Ονομάζω αγάπη την κατανόηση της ιερότητας που έχει αποκτήσει ο άνθρωπος στην πάλη του με τη φύση και με τον ίδιο τον άνθρωπο.

Αγάπη ονομάζω την ανάγκη να περιπτυχθείς τον άνθρωπο, όχι σαν μονάδα, αλλά σαν είδος, στο σύνολό του.

Αγάπη εννοώ την κατανόηση του ανθρώπινου προβλήματος δ' όλες τις υποθέσεις που προβάλλουν με αξιώσεις για τη λύση αυτού του προβλήματος.

Αγάπη εννοώ την ανάγκη να σώσεις.

Αγαπάς από τη στιγμή που η σωτηρία του ανθρώπου, γίνεται η οργανικότερη ανάγκη της ύπαρξής σου. Αυτός αγαπάει, που ακούει πιο ευδιάκριτα από τον άνεμο του μεδονυχτιού το θρήνο των μαζών, όσο κι αν οι τελευταίες αυτές βρίσκονται μεθοδικά σκεπασμένες από την επίφαση του πολιτισμού του αιώνα μας.

Αγαπώντας κανείς έχει κιόλας κερδίζει την ατομική του δικαίωση. Αγαπώντας κανείς, έχει πάρει κιόλας μια θέση απέναντι στον πόλεμο. Έχει πάρει κιόλας μια θέση απέναντι στην τυραννία. Έχει πάρει κιόλας μια θέση απέναντι στην ανισότητα. Έχει αποκριθεί στη μεγάλη κραυγή που ανεβαίνει από παντού. Στην κραυγή που είναι ένα μέρος από το σώμα του ανθρώπου και που υπάρχει παντού.

" Σώσε με! Εγώ είμαι! Είμαι τα χέρια σας! Είμαι η καρδιά σας! Είμαι το πρόσωπό σας! Είμαι τα ίδια σας τα πλευρά που ζητούν να τα αποσπάσουν! Κινδυνεύετε! Σώστε με!..."

Απόσπασμα από το ποίημα του Νικηφόρου Βρεττάκου "Δυο άνθρωποι μιλούν για την ειρήνη του κόσμου"

Το καθαρότερο πράγμα της δημιουργίας

Δεν ξέρω, μα δεν έμεινε καθόλου σκοτάδι.
Ο ήλιος χύθηκε μέσα μου από χίλιες πληγές.
Και τούτη τη λευκότητα που σε περιβάλλω
δε θα τη βρεις ούτε στις Άλπεις, γιατί αυτός ο αγέρας
στριφογυρνά ως εκεί ψηλά και το χιόνι λερώνεται.
Και στο λευκό τριαντάφυλλο βρίσκεις μια ιδέα σκόνης.
Το τέλειο θαύμα θα το βρεις μοναχά μες στον άνθρωπο:
λευκές εκτάσεις που ακτινοβολούν αληθινά
στο σύμπαν και υπερέχουν.

Το πιο καθαρό πράγμα λοιπόν της δημιουργίας
δεν είναι το λυκόφως, ούτε ο ουρανός που καθρεφτίζεται μες στο ποτάμι,
ούτε ο ήλιος πάνω στις μηλιάς τ' άνθη.
Είναι η αγάπη.

Το δύσκολο όρος

Πήρε τους μαθητές του ο Ιησούς κι ανηφόρισε
στο δύσκολο Όρος, στην κορφή του όπου είναι
μόνος κανείς, σε σύννεφα ανάμεσα και σε ανέμους.
Και είπε, χωρίς να ξέρει αν ακούγεται:
“Η αγάπη είναι αλήθεια κ' η αλήθεια αγάπη”.
Και το ότι κανείς δεν κατάλαβε τίποτε
το είδε στα πρόσωπα των μαθητών του
που κοιταζόντουσαν.

Νιώθοντας μόνος
ανάμεσα στο κενό και το ψύχος,
έμεινε ακίνητος ως να μαρμάρωσε
και βυθίστη σε συλλογή: “Για πόσον καιρό;”
Και βλέποντας κάτω τη θάλασσα,
ταράχθηκε σφόδρα: “Ωσπου το πλήρωμα
να 'ρθεί της αγάπης, μπορεί να χρειαστούν
τόσα δάκρυα όσα είναι όλες οι θάλασσες”.
Και ξεκίνησε έπειτα, έτσι όπως ήτανε,
για τους αιώνες. Μετακινιόταν το Όρος,
με αυτόν στην κορφή, διπλωμένον στα σύννεφα.

“Η αγάπη είναι αλήθεια κ' η αλήθεια αγάπη”.

“Ωσπου το πλήρωμα
να 'ρθεί της αγάπης, μπορεί να χρειαστούν
τόσα δάκρυα όσα είναι όλες οι θάλασσες”.

Νικηφόρος Βρεττάκος — Το δύσκολο όρος

hamonilaki.gr

- Γράφω τις σκέψεις και τα συναισθήματά μου διαβάζοντας τα παραπάνω έργα του Νικηφόρου Βρεττάκου.
- ‘Ταξιδεύω’ με ποιήματα του Νικηφόρου Βρεττάκου και με υπέροχες μελωδίες:
<https://www.youtube.com/watch?v=0UtGQ4sQZx0> (‘Το καθαρότερο πράγμα της δημιουργίας’)
<https://www.youtube.com/watch?v=ViA5bVFJD3w> (‘Θα μπορούσα’, ‘Χρέος’)
<https://www.youtube.com/watch?v=Be35VIb0uyU> (‘Ο άνθρωπος, ο κόσμος και η ποίηση’)
<https://www.youtube.com/watch?v=tA0BxscCTyQ> (‘Το παιδί με τη σάλπιγγα’)
<https://www.youtube.com/watch?v=3Z9F58of5yo> (Ο Βρεττάκος διαβάζει ποιήματά του)